Związek między podejrzeniem popełnienia przestępstwa a zawieszeniem studenta w prawach studenta

Wyrok
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu
z dnia 8 stycznia 2026 r.
II SA/Po 631/25

Teza

Instytucję zawieszenia studenta w prawach studenta uregulowano w art. 312 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.), zgodnie z którym w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez studenta przestępstwa, Rektor jednocześnie z poleceniem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego może zawiesić studenta w prawach studenta do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną. Zawieszenie studenta w jego prawach jest elementem postępowania w sprawach dotyczących odpowiedzialności dyscyplinarnej studentów, o czym świadczy m.in. sama treść przepisu art. 312 ust. 5 ustawy. Ponieważ istnieje ścisły związek między podejrzeniem popełnienia przestępstwa a zawieszeniem studenta w prawach studenta oraz wszczęciem postępowania wyjaśniającego i ewentualnie później dyscyplinarnego.

Skład sądu

Arkadiusz Skomra (przewodniczący)
Robert Talaga (sprawozdawca)
Wiesława Batorowicz

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 stycznia 2026 r. sprawy ze skargi E. B. na decyzję Rektora Uniwersytetu z dnia 10 czerwca 2025 r. Nr (...) w przedmiocie zawieszenia w prawach studenta oddala skargę.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 10 czerwca 2025 r. Nr (...) Rektor Uniwersytetu zawiesił E. B. studentkę I roku niestacjonarnych jednolitych studiów magisterskich Wydziału (...) Uniwersytetu (dalej jako "Uniwersytet"), na kierunku (...) (nr (...)) we wszystkich prawach studenta, w tym w prawie do udziału w zajęciach dydaktycznych i przystępowania do egzaminów lub zaliczeń przewidzianych w programie studiów na zasadach w nim określonych do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną.

W uzasadnieniu Rektor Uniwersytetu wskazał, że w dniu 10 czerwca 2025 r. polecił Rzecznikowi dyscyplinarnemu ds. studentów wszczęcie postępowania wyjaśniającego w sprawie w związku z uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przestępstwa znęcania się nad zwierzętami. Z informacji powziętych w związku z szeregiem zgłoszeń otrzymanych od osób trzecich wynikało, że (...) Inspektorat Ochrony Zwierząt w odpowiedzi na apel sąsiadów opublikowany w mediach społecznościowych przeprowadził interwencję w domu rodzinnym Studentki w związku z którą odebrano dwa psy, dwa koty, świnkę morską i chomika. W szczególnie ciężkim stanie był pies nazwany, który znajdował się w stanie agonalnym. Jak wynika z relacji Inspektora Ochrony Zwierząt był skrajnie wychudzony, odwodniony, z wieloma zaniedbanymi chorobami i z licznymi ranami na ciele, a jego skóra pokryta była skorupą wytworzoną z brudu, gnijącej ropy i martwej skóry. Psu nie zapewniono podstawowych warunków do życia: nie miał legowiska, miski ani opieki. Studentka zamiast wezwać pomoc próbowała ukryć ślady wieloletnich zaniedbań pakując psa do worka i wywożąc go do lasu. Wszystkie pozostałe zwierzęta z posesji również wywiozła. Uratowanie zwierzęcia było możliwe dzięki determinacji sąsiadów, którzy śledzili studentkę i zawiadomili Policję. Psa udało się odzyskać i przekonać studentkę do powrotu z nim na posesję gdzie interwencję przeprowadził Inspektor Ochrony Zwierząt. Wskazane okoliczności znalazły się w materiałach opublikowanych w mediach społecznościowych IOZ. W ocenie Rektora Uniwersytetu przedstawione okoliczności wskazywały, że istniało

uzasadnione podejrzenie przestępstwa opisanego w art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 1 ustawy z dnia z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2023, poz. 1580 t.j. - dalej jako "u.o.z."), zgodnie z którymi kto znęca się nad zwierzęciem podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. W świetle art. 6 ust. 2 u.o.z. przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień. Tym samym zachodziła przesłanka uzasadniająca podjęcie decyzji w przedmiocie zawieszenia Skarżącej w prawach studenta do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną na podstawie art. 312 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Zarówno Rektor Uniwersytetu jak i Dziekan Wydziału (...) otrzymali znaczną liczbę zgłoszeń potępiających zachowania studentki Uniwersytetu wobec zwierząt, które wzbudziły poruszenie w społeczeństwie, a zarazem mogły zostać uznane za uchybiające godności studenta Uniwersytetu pozostając niezgodne ze złożoną rotę ślubowania, zobowiązującą m.in. postępować uczciwie i odważnie wykazywać tolerancję, szacunek i życzliwość wobec innych.

Pismem z dnia 17 lipca 2025 roku E. B., zastępowana przez radcę prawnego, wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na decyzję Rektora Uniwersytetu z dnia 10 czerwca 2025 r., sygn. akt (...), której zarzuciła naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:

1) art. 7 w zw. z art. 77 § 1 KPA poprzez niepodjęcie przez organ wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, w szczególności poprzez oparcie decyzji jedynie na stronniczej i nieprawdziwej relacji (...) Inspektoratu Ochrony Zwierząt (dalej: IOZ), bez wysłuchania Skarżącej, w szczególności wobec ustalenia, że Skarżąca dopuściła się zarzucanych jej czynów, wskutek czego miało to wpływ na treść orzeczenia, polegający na tym, że Skarżąca została zawieszona we wszystkich prawach studenta.

2) art. 10 § 1 KPA w zw. z art. 61 § 4 KPA poprzez, niezapewnienie przez Organ Skarżącej czynnego udziału w ; postępowaniu, w szczególności poprzez niezawiadomienie jej o wszczęciu postępowania, uniemożliwienie wypowiedzenia się Skarżącej przed wydaniem -decyzji co do zebranych dowodów i materiałów, uniemożliwieniem Skarżącej przedłożenia wniosków dowodowych, wskutek czego miało to wpływ na treść orzeczenia, polegający na tym, że Skarżąca została zawieszona we wszystkich prawach studenta.

3) art. 8 § 1 KPA poprzez prowadzenie przez Organ postępowania w sposób niebudzący zaufania strony do władzy publicznej, niekierowanie się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania poprzez uniemożliwienie udziału w postępowaniu Skarżącej, stronniczości wywołanej nieprawdziwymi zarzutami opublikowanymi przez IOZ, naruszeniem zasady proporcjonalności co skutkowało zawieszeniem Skarżącej we wszystkich prawach studenta, ćo jest środkiem daleko ingerującym w sferę uprawnień Skarżącej.

4) art. 312 § 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 1571 z późn. zm., dalej: Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce) poprzez dowolne uznanie Organu, że w przypadku Skarżącej występuje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa co skutkowało zawieszeniem Skarżącej we wszystkich prawach studenta.

Nadto skarżąca wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu:

1) z dokumentów:

a. nagrań z wideorejestratora z dnia 08 czerwca 2025 r., na następujące fakty: wywiezienia chorego psa do cioci Skarżącej, nie zaś do lasu w worku, fałszywych zarzutów dot. rzekomego znęcania się przez Skarżącą nad psem, sprzeczności zarzucanych Skarżącej zachowań z rzeczywistym stanem faktycznym,

b. karty informacyjnej leczenia szpitalnego E. B.,

c. notatki psychologa z dnia 13 czerwca 2025 r. pod lit. b-c na następujące fakty: skutków upublicznienia wizerunku Skarżącej wraz z nieprawdziwymi zarzutami, skutków wydania decyzji przez Organ bez uprzedniego wysłuchania Skarżącej.

2) z przesłuchania stron, z ograniczeniem do Skarżącej, na okoliczność: - braku wysłuchania skarżącej przez Organ przed wydaniem decyzji, - osób pozostających właścicielami psa, - czynności podejmowanych w celu udzielenia psu pomocy, - braku wiedzy o zachowaniu swojego brata, jego stanu psychicznego, - wywiezienia chorego psa do cioci Skarżącej, nie zaś do lasu w worku, - fałszywych zarzutów dot. rzekomego znęcania się przez Skarżącą nad psem, - sprzeczności zarzucanych Skarżącej zachowań z rzeczywistym stanem faktycznym.

Wobec powyższego wniosków o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia oraz zasądzenie kosztów postępowania administracyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, a ponadto wniósł o:

- oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z nagrań z wideo rejestratora z dnia 08 czerwca 2025 r. przekazanych na płycie DVD albowiem dowód z nagrań na nośniku jest niedopuszczalny w postępowaniu sądowoadministracyjnym,

- oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania skarżącej, albowiem jest on niedopuszczalny w postępowaniu sądowoadministracyjnym;

- oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodów z dokumentów w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego E. B. oraz notatki psychologa z dnia 13 czerwca 2025 r. albowiem nie mają żadnego związku z przedmiotem niniejszego postępowania jakim jest ocena legalności zaskarżonej decyzji, gdyż Organ nie upublicznił wizerunku Skarżącej a konsultacja psychologiczna oraz leczenie szpitalne Skarżącej miały miejsce przed doręczeniem zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 1267 z późn. zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym kontrola sądu polega na zbadaniu zgodności z prawem (legalności) tej działalności administracji publicznej, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. W świetle art. 3 § 2 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 935), zwanej dalej w skrócie PostAdmU, kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne.

Istotą sporu jest ocena zasadności decyzji o zawieszeniu we wszystkich prawach studenta do czasu wydania orzeczenia przez Komisję Dyscyplinarną.

Instytucję zawieszenia studenta w prawach studenta uregulowano w art. 312 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.), dalej jako P.s.w.n., zgodnie z którym w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez studenta przestępstwa, Rektor jednocześnie z poleceniem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego może zawiesić studenta w prawach studenta do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną. Zawieszenie studenta w jego prawach jest elementem postępowania w sprawach dotyczących odpowiedzialności dyscyplinarnej studentów, o czym świadczy m.in. sama treść przepisu art. 312 ust. 5 P.s.w.n. Ponieważ istnieje ścisły związek między podejrzeniem popełnienia przestępstwa a zawieszeniem studenta w prawach studenta oraz wszczęciem postępowania wyjaśniającego i ewentualnie później dyscyplinarnego (zob. wyrok WSA w Lublinie z dnia 5 kwietnia 2013 r., sygn. akt III SA/Lu 104/13).

Skład orzekający w niniejszej sprawie podziela powyższe stanowisko.

W ocenie Sądu organ zgodnie z art. 312 ust. 5, P.s.w.n. który przewiduje możliwość zawieszenia przez rektora studenta w prawach studenta do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną, przyjął dopuszczalne prawnie rozwiązanie wobec skarżącej opierając się o stan faktyczny sprawy. Albowiem może to mieć miejsce w przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez studenta przestępstwa, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie rektor ma obowiązek polecić przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, co też uczynił występując z odpowiednim wnioskiem do Rzecznika dyscyplinarnego.

Zdaniem Sądu wbrew przedstawionej przez skarżącą w skardze argumentacji nie można uznać za nieodwracalne skutków zaskarżonej decyzji polegających na niemożności uczestniczenia skarżącej w zajęciach. Ocena prawidłowości zaskarżonej decyzji o zawieszeniu w prawach studenta, a w konsekwencji kwestia wywołania przez nią skutków prawnych ma charakter wyłącznie tymczasowy, ponieważ dopiero rozstrzygnięcie Komisji Dyscyplinarnej ma charakter finalny. Instytucja zawieszenia studenta w prawach może zostać wykorzystana przez Rektora w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez studenta przestępstwa. Jednocześnie Rektor wraz z poleceniem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego może zawiesić studenta w prawach studenta (art. 312 ust. 5 P.s.w.n.) Istnieje zatem ścisły związek między uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przestępstwa a zawieszeniem studenta w prawach studenta oraz wszczęciem w pierwszej kolejności postępowania wyjaśniającego i potencjalnie później procedury dyscyplinarnej. Ratio legis wykorzystania tej instytucji przez rektora może być podyktowane potrzebą "zapewnienia poczucia bezpieczeństwa w uczelni i wymaga tego jej dobre imię". Umiejscowienie tej regulacji w rozdziale traktującym o odpowiedzialności studenta wskazuje, że zawieszenie studenta w jego prawach przez rektora jest elementem postępowania w sprawach dotyczących odpowiedzialności dyscyplinarnej studentów, choć decyzja taka nie jest wydawana w ramach postępowania dyscyplinarnego ani w ramach poprzedzającego go postępowania wyjaśniającego. W konsekwencji należy przyjąć, iż w tych sprawach nie

znajduje zastosowania kodeks postępowania karnego. Zaś zastosowanie tego instrumentu przez rektora traktowane jest jako środek zapobiegawczy, a nie surogat kary dyscyplinarnej.

Zawieszenie studenta w prawach następuje w koegzystencji z poleceniem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. Niemniej w orzecznictwie sądowym podkreśla się, że termin ten wyznacza najwcześniejszy moment zawieszenia studenta w prawach w tym trybie, czyli innymi słowy, może nastąpić bez uprzedniego polecenia wszczęcia postępowania wyjaśniającego. W rezultacie oznacza, że zastosowanie tego środka będzie możliwe także w toku postępowania wyjaśniającego oraz dyscyplinarnego. Okres zawieszenia studenta w prawach w tym przypadku nie został przez ustawodawcę określony w sposób ścisły. Z dyspozycji art. 312 ust. 5 P.s.w.n. wynika, że maksymalny czas zawieszenia trwa do czasu wydania orzeczenia przez komisję dyscyplinarną. Wykorzystanie przez Rektora przyznanego uprawnienia może być zasadne zwłaszcza wtedy, gdy prawdopodobne jest orzeczenie przez komisję dyscyplinarną kary najsurowszej w postaci wydalenia studenta z uczelni. Sąd zauważył, że zaskarżona decyzja nie przesądza o winie skarżącej. Natomiast zważone okoliczności sprawy stanowiły wystarczającą podstawę do wydania decyzji o zawieszeniu skarżącej we wszystkich prawach studenta do czasu wydania orzeczenia przez Komisję Dyscyplinarną. Zarzut niepoczynienia przez organ własnych ustaleń w przedmiocie uzasadnionego popełnienia przestępstwa przez skarżącą nie znajduje oparcia w przedstawionych aktach sprawy.

W kontekście wniosków dowodowych złożonych przez skarżącą należało zwrócić uwagę, że z treści art. 106 § 3 PostAdmU wynika wprost, że uzupełniające postępowanie dowodowe może zostać przeprowadzone przez Sąd administracyjny wyłącznie z dokumentów. Tym samym przeprowadzenie dowodu z nagrań z wideo rejestratora z dnia 08 czerwca 2025 r. przedłożonych na płycie DVD było niedopuszczalne. Niedopuszczalny był także dowód przesłuchania skarżącej, choć mogła ona przedstawić swoje stanowisko zarówno w formie pisemnej jak i na rozprawie. Również wniosek o przeprowadzenie dowodów z dokumentów w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego E. B. oraz notatki psychologa z dnia 13 czerwca 2025 r. na wykazanie skutków upublicznienia wizerunku Skarżącej wraz z nieprawdziwymi zarzutami a także skutków wydania decyzji bez uprzedniego wysłuchania Skarżącej nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W tym kontekście za niezasadne zostały uznane okoliczności związane ze stanem zdrowia skarżącej wywołane decyzją o zawieszeniu w pracach studentki, gdyż w istocie dotyczyły one skutków w sferze osobistej, które nie podlegają kontroli sądowo-administracyjnej, a zatem nie miały one wpływu na istnienie przesłanek, które doprowadziły do wydania samej decyzji.

Sąd zwrócił uwagę, że w sprawie zawieszenia w prawach studenta, rektor nie prowadzi postępowania, którego istotą jest szczegółowe ustalenie stanu faktycznego sprawy, co ma miejsce dopiero w ramach postępowania, które kończy się orzeczeniem Komisji Dyscyplinarnej. W tym względzie brak możliwości odniesienia się do sprawy przez studentkę przed wydaniem decyzji w sprawie zawieszenia sprawy, w istocie można było potraktować jako zaniechanie ze strony rektora Uniwersytetu, ale nie mogło ono stanowić podstawy do uchylenia decyzji w sprawie zawieszenia studentki. W tym kontekście ponadto skarżąca zwróciła uwagę, że brak zawiadomienia o wszczęciu postępowania uniemożliwił jej przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony, ale nie wskazała w jakim zakresie miał on wpłynąć na rozstrzygnięcie w sprawie. W tym względzie kluczowe było jedynie wystąpienie prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa przez studentkę, szczegółowo weryfikowane dopiero w ramach ustaleń czynionych w ramach postępowania dyscyplinarnego. Tym bardziej, że w sprawie pismem z dnia 10 czerwca 2025 r. rektor Uniwersytetu zawiadomił Prokuraturę Rejonową w (...) o możliwości popełnienia przez Skarżącą przestępstwa, a stosowne organy Policji podjęły stosowne czynności w sprawie, o czym na rozprawie poinformował pełnomocnik Rektora Uniwersytetu. Przedstawienie zarzutów w postępowaniu przygotowawczym nie jest natomiast warunkiem koniecznym dla stwierdzenia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa w rozumieniu art. 312 ust. 5 P.s.w.n. Wynik ustaleń poczynionych w ramach tych procedur będzie dopiero podstawą do wydania rozstrzygnięcia przez Komisję Dyscyplinarną. Na tym etapie wystarczające były okoliczności potwierdzone drastycznymi zdjęciami zawartymi w aktach sprawy, na podstawie których można było uznać, że pies był ofiarą znęcania się o czym świadczył stan w jakim się znajdował w trakcie interwencji - pies był skrajnie wychudzony, odwodniony, z wieloma zaniedbanymi chorobami i z licznymi ranami na ciele, a jego skóra pokryta była skorupą wytworzoną z brudu, gnijącej ropy i martwej skóry. Psu nie zapewniono podstawowych warunków do życia: nie miał legowiska, miski ani opieki. Ponadto także inne zwierzęta znajdujące się pod pieczą rodziny studentki były ofiarami znęcania (w mediach społecznościowych zamieszczony został m.in. materiał, na którym brat studentki znęca się nad kotem). Widząc w jakim stanie znajdował się pies i jakich czynności dopuszczano się w stosunku do innych zwierząt studentka nie wezwała pomocy, czym wypełniła znamiona uzasadniające prawdopodobieństwo przestępstwa opisanego powyżej. W rezultacie przywołanych okoliczności organ w sposób uzasadniony zlecił przeprowadzenie wewnętrznego postępowania wyjaśniającego oraz złożył zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa określonego w art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 1 ustawy z dnia z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2023, poz. 1580 t.j. - dalej jako "u.o.z."), zgodnie z którymi kto znęca się nad zwierzęciem podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. W świetle art. 6 ust. 2 u.o.z. przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień.

W konsekwencji Rektor Uniwersytetu. zasadnie przyjął, że w sprawie zachodziło uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa znęcania się nad zwierzęciem rozumiane jako zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień. Natomiast stwierdzenie przez organ na podstawie zgromadzonych materiałów, że zachodził uzasadnione podejrzenie, iż skarżąca wypełniła znamiona przestępstwa opisanego w art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 1 u.o.z. uprawniało do uznania, że spełniona została przesłanka materialna wydania decyzji o zawieszeniu w prawach studenta. Twierdzenia, że relacja IOZ była nieprawdziwa stanowiło wyłącznie przekonanie skarżącej, które nie korespondowało z materiałem zgromadzonym w postępowaniu wyjaśniającym, w szczególności oświadczeniem Stowarzyszenia Biuro Ochrony Zwierząt (...), a także relacją świadka zdarzenia. Jednocześnie, jak zostało wskazane wcześniej, w świetle ustalonego stanu faktycznego nie było podstaw do przeprowadzania dowodu posiłkowego z przesłuchania strony. Jednocześnie z relacji świadka zdarzenia wynikało, że właścicielem psa jest matka skarżącej, a nie jej dziadkowie. Natomiast stan zdrowotny babci skarżącej, która deklarowała się jako właściciel psa realnie wykluczał możliwość sprawowania jakichkolwiek czynności opiekuńczych nad zwierzęciem w sposób zgodny z przepisami prawa (w toku rozmowy z IOZ babcia skarżącej przyznała, że nie jest w stanie regularnie wychodzić z domu, nie zna dokładnego wieku psa, nie potrafiła wskazać, kiedy ostatni raz pies był badany przez lekarza weterynarii ani poddany podstawowej pielęgnacji co potwierdziło, że nie rozumie ona realnych potrzeb zwierzęcia i nie jest w stanie utożsamić się z wymogami właściwej, świadomej opieki nad żywą istotą). Przyczyny podjęcia decyzji zostały szeroko wyjaśnione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Sam fakt, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji jest niekorzystne dla Skarżącej, gdyż uniemożliwia jej wykonywanie praw i obowiązków studenta, w tym uczestniczenie w zajęciach dydaktycznych, przystępowanie do egzaminów i zaliczeń nie mogło oznaczać, że doszło do naruszenia przepisów prawa w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy.

Reasumując, Sąd nie podzielił zarzutów skargi bądź je dostrzegając przyjął, że pozostawały one bez wpływu na sposób rozstrzygnięcia sprawy. W istocie nie doszło do naruszenia prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy, jak również innego naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a zaskarżona decyzja z dnia 10 czerwca 2025 r. Nr (...) odpowiada prawu z uwzględnieniem specyfiki działalności uczelni wyższych.

Wobec powyższego Sąd, na podstawie art. 151 PostAdmU, orzekł jak w sentencji.